

Arrest

nr. 139 662 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Mazar-i Sharif in de provincie Balkh op 31 december 1994. U bent een Oezbeek van etnische origine en soenniet. In Mazari Sharif woonde u bij uw vader, uw grootmoeder en uw jongere broer. Uw moeder en uw twee zussen werden gedood tijdens de talibanperiode.

U diende te vluchten omdat de familie van een meisje waar u een relatie mee had, u bedreigde. Ze aanvaardden de relatie niet en sloegen u, waardoor u een aantal dagen in het ziekenhuis diende te verblijven. Na deze gebeurtenis bleef u echter het meisje zien. De familie kwam de fruitsapbar, waar u al een tijdje werkte, binnen en u werd bedreigd met een vuurwapen. U slaagde erin dit wapen te nemen en

er viel een schot. Eén van uw agressors werd geraakt in de knieschijf. Nadien besloot u het land te verlaten.

Op 21 januari 2010 kwam u in België aan en op 25 januari 2010 diende u bij de bevoegde Belgische autoriteiten uw asielaanvraag in. Op dat moment was u nog minderjarig. U werd gehoord op 20 oktober 2010 en op 22 februari 2011 sloot het CGVS uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw vluchtmotieven werden geloofwaardig noch aannemelijk bevonden. U tekende op 25 maart 2011 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV oordeelde dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het door u aangehaalde relaas en bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 31 mei 2011.

Na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten, ging u naar Zwitserland en vroeg daar asiel aan. Er werd echter beslist dat België verantwoordelijk was voor uw asielprocedure. Na overname van België diende u een tweede asielaanvraag in op 4 maart 2014. Daarin stelt u dat uw problemen van uw eerste asielaanvraag nog altijd relevant zijn. Tevens vermeldt u dat uw broer diende te vluchten omdat de familie van het meisje waarmee u een relatie had, uw familie bleef lastigvallen. U stelt verder gedurende vijf jaar in België te hebben verbleven en in die periode te hebben gestudeerd en alles goed te hebben gedaan. Ten slotte stelt u dat u niet terug kan naar Mazar-i Sharif omdat de algemene veiligheidssituatie ter plaatse dit niet toelaat.

Ter staving van uw asielfrelaas legt u 7 krantenartikelen neer die u op het internet vond. Het eerste artikel handelt over een journalist die buiten westen geslagen zou zijn geweest in Mazar-i Sharif. Het tweede artikel verhaalt dat een tiental vogelvrij verklaarde misdadigers opgepakt zouden zijn in het Sholgar District van de provincie Balkh. Het derde artikel behandelt de dood van een talibancommandant in het noordelijke district Zari van de provincie Balkh. Vervolgens legt u nog een artikel neer waarin het verhaal verteld wordt van een bankoverval in het Khulam district van de provincie Balkh waarbij 3 bewakers gedood werden. Het vijfde artikel behandelt de dood van enkele bewakers van de gouverneur van Paktia, die vermoedelijk gedood zouden zijn door de politie van Balkh. Deze eerste vijf artikels werden allen online gepubliceerd op Pajhwok. De twee laatste artikels werden online gepubliceerd op de nieuwssite van Khaama Press. Ze behandelen de dood van 4 politieagenten en een ontploffing in de stad van Mazar-i Sharif waar er 2 doden en 9 gewonden te betreuren vielen. U gaf ook een CD af waarop 2 opgenomen nieuwsreportages te zien zijn. De eerste nieuwsreportage van ATN News behandelt een IED (Improvised Explosive Device of bermbom) die in Mazar-i Sharif zou ontploft zijn. De andere reportage van 1TV behandelt het verhaal van onbekenden die een jongen van 12 jaar oud onthoofd hebben.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw beweerde problemen geen geloof werd gehecht. U vocht deze beslissing aan bij de RvV maar deze bevestigde de beslissing van het CGVS.

Het Commissariaat-generaal kan zich er wat dit element betreft toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en bewijsstukken te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Het louter herhalen van de asielmotieven die eerder al door het CGVS ongeloofwaardig werden bevonden, volstaat niet om de beoordeling hieromtrent te wijzigen.

In uw tweede asielprocedure bouwt u verder op uw verklaringen gedaan tijdens de eerste asielprocedure. U stelt dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat u nog altijd gezocht wordt door de familie van het meisje waar u in Afghanistan een relatie mee had. Afgezien van uw verklaring dat uw broer diende te vluchten omwille van de omstandigheden waarbij uw familie nog altijd lastiggevallen wordt door de familie waar u problemen mee hebt, brengt u geen nieuwe elementen naar voren. U bevestigt uitdrukkelijk dat er geen nieuwe zaken zijn en dat uw oude problemen zoals uiteengezet tijdens uw eerste aanvraag nog steeds gelden (Gehoorverslag dd. 18 juni 2014 verder: Gehoorverslag CGVS II, p. 6).

Aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw problemen met de familie van het meisje waarmee u een relatie had, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw familie nog steeds wordt lastiggevallen en uw broer om die reden zou zijn gevlucht (Gehoorverslag CGVS II, p. 7).

Na voorgaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat er op basis van de problemen van u en uw familie omwille van uw relatie met een meisje, niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van uw tweede asielaanvraag stelt u verder gedurende vijf jaar in België te hebben verbleven, in die periode te hebben gestudeerd en alles goed te hebben gedaan. U geeft aan dat dit hoort te volstaan om bescherming te krijgen in België (Gehoorverslag CGVS II, p. 5). Uw advocaat voegde wat dit betreft op het einde van het gehoor toe dat u reeds enige jaren in België verblijft, verwesterd bent en goed Nederlands spreekt (Gehoorverslag CGVS II, p.11). In dit verband moet worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd naar concrete problemen die u in Afghanistan verwachtte als gevolg van uw verblijf in België. U slaagde er echter niet in om aan te geven of dit al dan niet problemen met zich zou meebrengen. U opperde dat er zich mogelijk problemen zouden voordoen maar gaf aan dat u zich daar niet kon over uitspreken. Al bij al dacht u uiteindelijk niet dat dit problemen zou opleveren (Gehoorverslag CGVS II, p.10). Er kan op basis van uw beweringen inzake uw verblijf in België en de eventueel daaraan verbonden verwestering dan ook niet worden gesteld dat dit in uw hoofde zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Concluderend moet er worden gesteld dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. De documenten, artikels en de nieuwsreportages, die u neerlegt ter staving van uw relaas hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en houden geen enkel verband met de persoonlijke problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend of zou riskeren bij een terugkeer.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. In casu dient de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld. U stelde in het kader van uw asielaanvragen immers afkomstig te zijn uit Mazar- I – Sharif, de hoofdstad van de provincie Balkh. Bovendien doen uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw familie in uw regio van herkomst een duidelijk vermoeden ontstaan dat u in Mazar – I –Sharif over een familiaal netwerk beschikt. Zo beweerde u tijdens het interview dd. 4 april 2014 bij de DVZ dat uw vader overleden was (DVZ, dd. 4 april 2014, vraag 12). Bij het daaropvolgende interview bij het CGVS gaf u echter ruime informatie met betrekking tot uw nog levende vader (Gehoorverslag CGVS II, p. 9-10). Geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat uw vader overleden was, verklaart u dat er bij de DVZ een vergissing moet gebeurd zijn (Gehoorverslag CGVS II, p. 10). Verder stelde u met betrekking tot uw andere familieleden tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw vader twee broers had en een zus, allen woonachtig in Mazar-i Sharif (CGVS, gehoorverslag dd. 20 oktober 2010, p. 4). Verder zou u geen familie hebben gehad aan uw moederszijde (CGVS, gehoorverslag dd. 20 oktober 2010, p. 5). Bij de DVZ stelde u echter dat u geen andere familie had in Afghanistan (DVZ, gehoorverslag dd. 4 april 2014, vraag 20). In het interview bij het CGVS naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag stelt u dan weer dat u twee tantes heeft langs de ene kant en aan de andere kant had u ook een tante (Gehoorverslag CGVS II, p. 3). Bovendien zou ook één oom hebben aan vaderszijde (Gehoorverslag CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met al deze tegenstellingen ontkent u ooit te hebben verklaard dat u geen familie meer in Afghanistan had en dat u niet weet hoe het zou komen dat er iets fout liep (Gehoorverslag CGVS II, p. 10).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afgaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De documenten met betrekking tot de situatie in Afghanistan niet van dien aard dat de conclusie met betrekking tot de veiligheid in de provincie Balkh en in de stad Mazar-i Sharif herbekeken zou moeten worden aangezien ze betrekking hebben op elementen in bij de beoordeling van de Commissaris-generaal werden betrokken. De incidenten die in de overige stukken worden vermeld volstaan verder op zich niet om het bestaan van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Bij arrest nr. 62 547 van 31 mei 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag aangebrachte

asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *"In uw tweede asielprocedure bouwt u verder op uw verklaringen gedaan tijdens de eerste asielprocedure. U stelt dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat u nog altijd gezocht wordt door de familie van het meisje waar u in Afghanistan een relatie mee had. Afgezien van uw verklaring dat uw broer diende te vluchten omwille van de omstandigheden waarbij uw familie nog altijd lastiggevallen wordt door de familie waar u problemen mee hebt, brengt u geen nieuwe elementen naar voren. U bevestigt uitdrukkelijk dat er geen nieuwe zaken zijn en dat uw oude problemen zoals uiteengezet tijdens uw eerste aanvraag nog steeds gelden (Gehoorverslag dd. 18 juni 2014 verder: Gehoorverslag CGVS II, p. 6).*

Aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw problemen met de familie van het meisje waarmee u een relatie had, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw familie nog steeds wordt lastiggevallen en uw broer om die reden zou zijn gevlucht (Gehoorverslag CGVS II, p. 7).

Na voorgaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat er op basis van de problemen van u en uw familie omwille van uw relatie met een meisje, niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van uw tweede asielaanvraag stelt u verder gedurende vijf jaar in België te hebben verbleven, in die periode te hebben gestudeerd en alles goed te hebben gedaan. U geeft aan dat dit hoort te volstaan om bescherming te krijgen in België (Gehoorverslag CGVS II, p. 5). Uw advocaat voegde wat dit betreft op het einde van het gehoor toe dat u reeds enige jaren in België verblijft, verwesterd bent en goed Nederlands spreekt (Gehoorverslag CGVS II, p.11). In dit verband moet worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd naar concrete problemen die u in Afghanistan verwachtte als gevolg van uw verblijf in België. U slaagde er echter niet in om aan te geven of dit al dan niet problemen met zich zou meebrengen. U opperde dat er zich mogelijk problemen zouden voordoen maar gaf aan dat u zich daar niet kon over uitspreken. Al bij al dacht u uiteindelijk niet dat dit problemen zou opleveren (Gehoorverslag CGVS II, p.10). Er kan op basis van uw beweringen inzake uw verblijf in België en de eventueel daaraan verbonden verwestering dan ook niet worden gesteld dat dit in uw hoofde zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Concluderend moet er worden gesteld dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. De documenten, artikels en de nieuwsreportages, die u neerlegt ter staving van uw relaas hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en houden geen enkel verband met de persoonlijke problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend of zou riskeren bij een terugkeer."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers argument dat hij als niet-begeleide minderjarige in ons land is toegekomen en verwesterd is door zijn vijfjarig verblijf in Europa zodat hij niet kan terugkeren is een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden.

Ongeacht het feit dat de mogelijkheden tot adoptie worden onderzocht, toont verzoeker op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren van artikelen van onder meer het UNHCR en het BCHV toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker niet akkoord gaat dat er geen geloof kan worden gehecht aan de nieuwe verklaringen enkel en alleen omwille van het feit dat er een eerdere asielaanvraag was die negatief werd afgesloten, gaat verzoeker voorbij aan de pertinente en terecht overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing stellende als volgt: *"Aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw problemen met de familie van het meisje waarmee u een relatie had, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw familie nog steeds*

wordt lastiggevalen en uw broer om die reden zou zijn gevlucht (Gehoorverslag CGVS II, p. 7). Het feit dat verzoekers broer is moeten vluchten ligt volgens verzoekers eigen verklaringen in het verlengde van de door hem aangehaalde problemen in het kader van zijn eerste asielaanvraag (stuk 7, gehoorverslag, p. 6, 7). Aangezien reeds definitief is komen vast te staan dat er aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hier uit voortvloeien.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict*" van 25 juni 2014 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 25 juni 2014) blijkt dat de provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afghaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Uit deze informatie blijkt niet dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. De provinciehoofdstad, Mazar-i-Sharif, is de afgelopen decennia relatief geïsoleerd geweest van het conflict. Hierdoor kon haar politieke en economische gewicht groeien en wordt ze nu beschouwd als officiële hoofdstad van het Noorden. Uit voormelde informatie blijkt bovendien dat Mazar-i-Sharif een toevluchtsoord vormt voor families uit andere districten die de onveiligheid of droogte ontvluchten. Mazar-i-Sharif is overigens vlot bereikbaar vanuit de luchthaven van Kabul.

De Raad is van oordeel dat burgers thans in Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, geen reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande er zich incidenten voordoen, tonen de talrijke rapporten en artikelen die verzoeker bijbrengt het tegendeel niet aan. Hieruit blijkt immers geenszins dat er in de provincie Balkh en meer bepaald in Mazar-i-Sharif een situatie heerst van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat hij niet zou kunnen reizen naar de provincie Balkh door het opsommen van een aantal recente veiligheidsincidenten die zich aldaar hebben voorgedaan, gezien Mazar-i-Sharif vlot bereikbaar is vanuit de luchthaven vanuit Kabul.

Verzoeker verwijst ten slotte naar de UNHCR *Guidelines* waarin wordt uitgewerkt dat voor bepaalde groepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan, meer bepaald voor de jongens die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn, zoals verzoeker. Ook hier dient te worden benadrukt dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat iemand in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd; deze vrees dient *in concreto* aangetoond te worden en verzoeker blijft hierover in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 waarin wordt gesteld dat "*depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control, may*

be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group”.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar algemene rapporten met betrekking tot verwestering dient te worden verwezen naar wat hoger reeds werd aangehaald.

Waar verzoeker aangeeft dat hij bij een terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten, een IDP zal worden en verwijst naar de precare positie van terugkeerders en de moeilijkheden die hiermee gepaard gaan, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stelde in de bestreden beslissing:

“In casu dient de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld. U stelde in het kader van uw asielaanvragen immers afkomstig te zijn uit Mazar- I – Sharif, de hoofdstad van de provincie Balkh. Bovendien doen uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw familie in uw regio van herkomst een duidelijk vermoeden ontstaan dat u in Mazar – I –Sharif over een familiaal netwerk beschikt. Zo beweerde u tijdens het interview dd. 4 april 2014 bij de DVZ dat uw vader overleden was (DVZ, dd. 4 april 2014, vraag 12). Bij het daaropvolgende interview bij het CGVS gaf u echter ruime informatie met betrekking tot uw nog levende vader (Gehoorverslag CGVS II, p. 9-10). Geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat uw vader overleden was, verklaart u dat er bij de DVZ een vergissing moet gebeurd zijn (Gehoorverslag CGVS II, p. 10). Verder stelde u met betrekking tot uw andere familieleden tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw vader twee broers had en een zus, allen woonachtig in Mazar-i Sharif (CGVS, gehoorverslag dd. 20 oktober 2010, p. 4). Verder zou u geen familie hebben gehad aan uw moederszijde (CGVS, gehoorverslag dd. 20 oktober 2010, p. 5). Bij de DVZ stelde u echter dat u geen andere familie had in Afghanistan (DVZ, gehoorverslag dd. 4 april 2014, vraag 20). In het interview bij het CGVS naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag stelt u dan weer dat u twee tantes heeft langs de ene kant en aan de andere kant had u ook een tante (Gehoorverslag CGVS II, p. 3). Bovendien zou ook één oom hebben aan vaderszijde (Gehoorverslag CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met al deze tegenstellingen ontkent u ooit te hebben verklaard dat u geen familie meer in Afghanistan had en dat u niet weet hoe het zou komen dat er iets fout liep (Gehoorverslag CGVS II, p. 10).”. Gelet op het voorgaande kan bezwaarlijk worden ingezien hoe verzoeker als een IDP zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan of in een precare situatie zal terechtkomen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker afkomstig is van Afghanistan, dat zijn hele familie in Afghanistan woont en dat hij jarenlang in Mazar-i-Sharif heeft gewerkt en gewoond.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM ten slotte dient te worden gewezen op het feit dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren.

Verzoeker bezorgt de Raad na het sluiten der debatten op 5 december 2014 per brief van 17 februari 2015 een arrest van de Raad van 15 januari 2015, waardoor het desbetreffende stuk niet in overweging wordt genomen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF